

Partiell solförmörkelse

av Graham Joyce

Jag vet att Myra går och lägger sig varje kväll och viskar: "Gode Gud låt utomjordingarna komma tillbaka."

Det är morgon, och ett diffust vintrigt solsken sipprar genom gardinerna. Jag vänder mig i sängen och stryker med handen över Myras svällande mage, varm och solbränd, och känner hur det rör sig under mina valkiga fingrar. Det är bara en svag vibration, inte olik anslagstonen på E-strängen. Myra slår sömnigt upp ögonen och ler mot mig. Allt är så vackert. Jag vill att det ska vara vackert. Men nu vill varje mor och far som väntar barn att deras barn ska födas med en utomjording inuti sig.

"Har du känt nånting?" säger jag.

Hon skakar på huvudet lite, *nej*. Precis som hon har gjort i nästan sju år nu. Precis som jag gör när hon frågar mig.

"Du då?"

Men hon behöver egentligen inte fråga. Hon vet att om svaret vore ja, skulle jag ha väckt henne och berättat. I stället, så att vi inte ska behöva tänka på det, stryker jag henne över magen, eftersom jag vet att jag genom att föra handflatans nederdel längs kanten på hennes fantastiska rosa kupol kan få babyn att sparka. Och det gör den. Det gör *hon*.

"Jag såg hennes fot!" ropar jag. Jag kan fortfarande se den. Eller kanske det är en armbåge, men hur som helst så far dess kontur längs krökningen på Myras mage, huden går i små vågor över den, och sedan drar den sig tillbaka.

"Du är så säker på att det är en flicka", säger hon. "Du har fel."

Nu är Myra vaken. Hon är behöver stiga upp. Det är bara ungefär en vecka kvar nu, och jag vet att barnet trycker på urinblåsan. Men när hon har satt sig upp gör hon en paus, stryker sig över den väldiga magen och säger: "Ett tag mitt i natten..."

"Jaha?" Jag törs knappast andas.

"Nej, det var egentligen ingenting. Det var bara..."

"Berätta."

"Jag är inte säker. Jag var tvungen att gå på toaletten, och det var just när jag vaknade, var halv-

vaken, så tyckte jag att jag hörde babyn ropa på mig. Skulle det kunna räknas?"

Jag lutar mig tillbaka och tänker: *Skulle det kunna räknas? Skulle det räknas? Jag vet inte.*

"Jag menar", säger Myra, "jag vet att han inte *kan* ropa på mig, så det kan ha varit en dröm. Eller så kanske jag bara inbillade mig det bara för att jag så väldigt gärna ville drömma?"

Jag nickar, men för mig låter det som nej, det räknas inte. Det har nämligen gått rykten om havande kvinnor som drömmar. En sorts "amsagor" skulle man kunna kalla dem. Vi har längtat efter att det skulle hända ända sedan Myras graviditet blev bekräftad.

Ingenting.

Jag stiger upp och gör mig i ordning för att gå till jobbet. Jag hör vår dotter Mandy röra sig i sitt rum. Myra ser att jag väljer Bluchern. Jag älskar det ovanliga hantverket. Locket är i gran och bakstycket, sargen och halsen i polerad lönn. Hålet är aningen elliptiskt, vilket ger resonansen ett läckert flöde och en härlig vibration.

Hon lyfter på ögonbrynen när jag lägger gitarren i den medfarna gitarrväskan och försiktigt stänger spännena. "Vi håller på att göra en nyinspelning av Teppis första." Gud vad det är svårt att låta entusiastisk.

"Inte den gamla grejen! Gjorde ni inte det för ett par år sedan?"

"För sex år sedan", påpekar jag. "Och vi gör den här mycket långsammare. Långsam. Väldigt långsam."

"Nog finns det väl mer ni kan göra än det!" Och hon tittar på mig, för hon vet att jag blir ledsen. Hon kysser mig, och jag ger mig iväg till arbetet.

Floyd hämtar mig. Han har sin cello i bagageutrymmet, så jag lägger Bluchern försiktigt i baksätet. "Jag har hittat en åt dig", säger han muntert.

Jag blir plötsligt dystert och stirrar på den stillastående trafiken framför oss. "Fortsätt."

"Han är sex år gammal. Förra veckan kom det flera hundra för att höra honom i Manchester. Hundratals. Veckan innan dess, i Leeds, kunde man inte få tag i en biljett."

Jag hade hört allt det här tidigare. ”Vad spelar han?”

”Det är det som är det märkliga. Han är inte musiker. Han är sagoberättare.”

”Lägg av, Floyd! Sex år?”

”Han kommer hit i morgon kväll. Du och Myra, jag och Zelda.”

Som jag sa så har jag varit med om det här tidigare med Floyd. För det mesta med barnmusiker, för all del, men en och annan sagoberättare också. Varje gång har det blivit en stor besvikelse, men Floyd går på allting. Han vill tro. Han behöver det. Kanske är jag taskig, men jag skulle aldrig mer betala för biljetterna, och det vet Floyd. Det finns alldeles för många skojare som lurar av hyggliga, förhoppningsfulla människor som Floyd och Zelda deras pengar.

Floyd läser mina tankar. ”Jag bjuder”, säger han. ”Men du, vet du vad det är vi ska göra i dag?”

”Det är klart.” Det blir bara svårare att låta pigg. ”Teppis första.”

”För fan!” säger Floyd. ”Inte Teppi igen. Nu är dan verkligen förstörd.” Och bara för att bevisa det trycker han hårt på signalhornsknappen och skrämmer en stackars cyklist.

Och trots att jag anstränger mig för att låtsas annorlunda måste jag medge att det är en jävla trist historia i inspelningsstudion, hela dagen. Det är inte Teppis fel. Teppi är underbar, komplex och varierad. Men det räcker inte. Även om jag aldrig hade hört Teppi tidigare, även om jag inte hade spelat in honom snabbare, långsammare, *con brio*, vem bryr sig, vi kan helt enkelt inte få oss själva att blöda för hans skull. Han liksom alla andra får bära den hemska skulden för att inte vara *ny*.

Floyd försöker. Vi försöker allihop. Efter ett par timmar ser jag hur Floyds svarta hud, som aubergine, svetts från det tillbakadragna hårfästet medan han kämpar med cello för den komplicerade femte. En knastrig röst från kontrollboxen avbryter oss och vi blir tillsagda att ta en paus. Några ögonblick senare går jag in i tvätttrummet och jag hör Floyd gråta. Han står framåtlutad över ett tvättställ, så han vet inte att jag är där. Jag går ut innan han får syn på mig.

Medan jag väntar på att Floyd ska komma ut från tvätttrummet pratar jag med Vanessa. Alltid glad, alltid på gott humör. Vanessa är en klippa. Superb pianist. Innan utomjordingarna gav sig iväg hade Vanessa en strålande karriär framför sig, med tre inspelningar av sina egna kraftfulla jazz-rockkompositioner i bagaget. Det var förstås för nästan sju år sedan, men hon verkar inte låta det slå ner henne.

Floyd släntrar ut ur tvätttrummet, pigg och munter, ler glatt nu när han ser Vanessa, så han håller upp en kopp Darjeeling och underhåller oss med ett av sina skämt. Gamla skämt, förstås. Han vet att Vanessa kommer att skratta. Han vet att jag också gör det. Herreje, det är verkligen gammalt. Så gammalt att jag kan se hur poängen stretar uppför backen som en draghäst redo för slakt, och tyvärr råkar jag skratta ett ögonblick för tidigt.

Kvällen därpå sätter vi på oss våra finkläder och beger oss till De Montfort Hall, där den här sexåringen ska uppträda. Myra känner sig lite besvärad eftersom hon är så stor, men hon vill inte göra Floyd och Zelda besvikna. Hur som helst vet hon att hon inte kommer att kunna gå ut så värst mycket när barnet har kommit.

”Får jag känna?” Zelda beundrar Myras bula och lägger handflatan på nederdelen. Hon och Floyd har egna barn, men de är nästan vuxna. ”Det är en pojke”, säger hon. ”Han pekar framåt.”

Det var så man sa om Mandy. Egentligen är det ingen som vet.

Så böjer sig Zelda ner och lägger kinden mot Myras mage, som om hon försökte lyssna genom den spända huden och in i livmodern. ”Var snäll och gör så att han drömmer!” säger hon sakta.

Vi är fast. Fångade. Hänger och dinglar i Zeldas oförblommerade kommentar, och vi tittar bort allihop. En okroppslig röst i högtalarna talar om för oss att föreställningen börjar om tre minuter.

”Kom nu”, säger Floyd.

Jag tycker att han ser en aning förargad ut.

Vi sätter oss på våra platser, och till min förvåning ser jag att salen är fullsatt. Jag menar, alla har vi blivit lurade och dragna vid näsan och bedragna och skojade med så många gånger de senaste åren att man skulle tro att det vore omöjligt att fylla en sal så

stor som den här en enda gång till. Men icke. När jag tittar runt för att se om jag känner igen någon, ser jag att inte en plats är tom. Belysningen släcks ner, någon hostar nervöst, ridån dras undan.

Först en uppvärmningsakt, en sjumans jazzensemble. Floyd tittar på mig som för att säga att inte dåligt men inte bra heller, fast vi båda är ganska stränga kritiker. Jag känner igen den första låten men minns inte vad den heter. Floyd vet. Faktum är att mina tankar är upptagna med grabben, och jag gillar det inte.

Jag gillar inte tanken på att den här sexåringen ska bära tyngden av alla förväntningar – och den oundvikliga besvikelsen – hos 1500 personer i publiken. Jag tänker på min egen sexåriga Mandy, hemma med barnvakten, och hur jag aldrig skulle låta henne gå igenom nånting som det här.

Men det ligger stora pengar i det, och även när det går på tok så kan arrangörerna och, får man förmoda, grabbens föräldrar lägga beslag på inträdesavgifterna. Eftersom det aldrig går att bevisa någonting definitivt, eller hur?

Ensemblen skickas ut med artiga applåder, och scenen görs om för grabben. En stor stol i mitten, en mikrofon ovanför, en stol på vardera sidan åt vad jag ser i programmet är grabbens ”vårdnadshavare” snarare än hans föräldrar. Jag visar Myra på det.

”Cyniskt”, säger hon. Jag tror att hon menar manipulationen av grabben, men hon lägger till: ”Du är så cynisk.” Hon stryker sig över magen. Jag vet att stolen är obekväm för henne.

Grabben kommer in och det är en lustig typ. Han har på sig en stjärkrage som är för stor för halsen. Han är blek i rampljuset, håret ligger klistrat mot huvudet och öronen står ut som vingmuttrar. Stackars lille krake. Men han verkar brådmoget oberörd av den stora publiken. Hans ”vårdnadshavare” tar plats på ömse sidor om honom medan han presenteras av konferencieren. De artiga applåderna avtar och grabben väntar, vilket skapar en förväntan i salen, och jag vet, jag bara *vet* att han har blivit upplärd att göra det.

Han lutar sig en aning framåt och säger: ”Det var en gång.”

Och publiken blir vild. Hänfödda applåder. Det här är nämligen ironi. I tjocka lager. Från en sexåring. Det är ett litet meddelande till kritiska observatörer som jag, till skeptikerna och tvivlarna och de misstroagna. Det är post-post-modernt. Eller nånting. Från en sexårig unge. Och publiken slickar det i sig.

Det tar en stund innan det lilla upploppet lugnar ner sig innan han sätter i gång med den egentliga historien. Och jag måste medge att det inte är illa av en sexårig grabb. Han berättar den bra, historien har bra tempo, han har bra timing, och han talar tydligt. Vad mer skulle någon kunna begära?

Det enda som vi alla vill ha. Det enda som vi gärna skulle offra alla de här goda egenskaperna för att få.

Jag känner igen historien efter bara några minuter. De flesta i publiken gör det inte ännu, men de kommer att göra det, eftersom de kommer att upptäcka mönstret i berättelsen. Det råkar vara en gammal rumänsk folksaga, om en björn som vandrar genom ett landskap och möter andra djur och utmanar dem alla att gissa vad det är han har under hatten. Hur vet jag det? Därför att vi för två år sedan gjorde en nyinspelning av nästan hela samlingen av Moldovans verk – snabbare eller långsammare, jag minns inte – och där fanns ett libretto som lånade sitt innehåll från den sagan. Floyd har också noterat det, för han vänder sig mot mig med ett ursäktande uttryck i ansiktet. Jag ler svagt tillbaka.

Jag menar, vad ska vi göra? Avbryta det hela och avslöja sexåringen inför 1500 människor? Resa oss och ropa: ”Det här är inte nytt! Jag känner igen en gammal rumänsk folksaga!”

Nänä. Hur som helst märks det redan att publikens uppmärksamhet börjar avta. Många har insett hur det ligger till. Det välbekanta mönstret i historien tillsammans med oäktheter i grabbens inövade sätt att uppträda kommer att avslöja sanningen. Men en publik i förnekelse är någonting mycket märkligt, och grabben tar sig igenom sina tolv minuter och berättar slutet.

Publiken applåderar kraftigt, men – och det är ett viktigt *men* – inte lika högt som efter hans öppningsmening. Konferencieren föreslår en paus och utlovar ännu ett nummer av ensemblen innan underbarnet berättar en saga till.

Inte för oss. Vi tar oss ut, liksom en hygglig andel av publiken att döma av den avsevärda aktiviteten i garderoben. ”Nåja”, säger Zelda och hjälper Myra på med kappan, ”jag hade inte hört den tidigare.”

”Inte jag heller”, säger Myra buttert.

Floyds höjda ögonbryn manar mig att hålla tyst. Vi drar oss tillbaka till The Long Memory för en drink innan vi beger oss hem.

Och en drink blir sju eller åtta, så som det måste gå. Det har förekommit en hel del mer berusning de här senaste åren, en hel del mer alkoholism. Drycker och droger: de ger ett sken av drömmar, eller hur? Hjälper oss att minnas. Ett sätt att komma igång med drömmen. En tjockskalles spark mot den tjocka, tjocka isen.

”En karl går in på en bar”, säger Floyd.

Vi försöker uppfinna ett skämt igen. Det är dödfött, eftersom det inte har funnits något nytt skämt på nästan sju år, men vi är aspackade så vi försöker ändå. Floyd säger att man ska börja med de gamla strukturerna så blir det lättare.

”En karl går in på en bar...”

”Och säger ’aj!’” bryter Zelda in.

”Gammal. Väldigt, väldigt gammal”, säger Myra. Hon dricker inte, för barnets skull. Hennes tålmod med vår ”dråpliga” berusning börjar ta slut. Hon har redan sträckt sig efter kappan.

”Är det sant?” protesterar Zelda. ”Jag trodde att jag hittade på det nu. Det gjorde jag faktiskt.” Hon sluddrar en aning.

”En karl går in på en bar”, säger Floyd.

”Men lägg av!” nästan skriker Myra. ”Kom nu, Jonatan, så går vi.”

Jag tror att det är tolkandet som jag saknar mest. Trots att en tolkad dröm är en punkterad dröm, så kunde man på den tiden åtminstone vara förvissad om en stadig tillförsel, och det roliga låg i mysteriet, i att gissa, att plocka isär, att sätta ihop. Alla kan vi vinna en diskussion med Freud när det är vi som äger teatern.

Vi säger god natt till Floyd och Zelda; sentimentala, slabbiga kyssar laget runt. De stannar kvar för att ta en drink till medan jag vacker ut genom svängdörrarna till The Long Memory,

stödd på min höggravida hustru. Jag klagar bittert över att tvingas gå därifrån så tidigt.

”Det var dags”, säger Myra. ”Du vet vad som kommer att hända efter nästa drink. Floyd blir gråtmild. Och sedan blir Zelda gråtmild därför att Floyd är gråtmild. Sedan kommer vi alla att gråla om nånting som ingen kommer att minnas. Kom nu, res på dig.”

”Det är bara spriten”, säger jag när vi kommer till bilen.

Myra sätter sig i förarsätet. Hon får nätt och jämnt plats med magen under ratten. ”Knepet”, säger hon medan hon får igång startmotorn, ”är att veta när det är dags att ge sig iväg.”

Dags att ge sig iväg. Utomjordingarna visste antagligen att det var dags att ge sig iväg. Alla kommer ihåg det ögonblick när de lämnade planeten. När de lämnade oss. Och precis som med mordet på Kennedy så vet alla vad de höll på med när det hände: de låg och sov.

Utomjordingarna visade sig för alla i en dröm. Inte exakt samma dröm, men närapå. Utomjordingarna var nämligen tvungna att anta något slags form när de skulle ta farväl. För somliga var det en mor eller farmor, för andra en vän från länge sedan; för åter andra en hund som de hade haft som barn: för mig min älskade collie Nelly, död sedan länge. Men meddelandet var detsamma. *Tack för att ni har varit våra värdar*, sa de. *Vi är mycket tacksamma*, sa de. *Men nu har vi fått nog*, sa de.

De ursäktade sig för att deras vistelse här hade varit så kort. Fem hundra tusen år som de hade funnits i våra huvuden var för dem en beklagligt kort vistelse. Ett ögonblick. Det hade varit kort men intressant, sa de. Men de hoppades innerligt att vi hade haft lika mycket utbyte av deras närvaro som de hade haft utbyte av en uppiggande åktur.

Alla kommer ihåg att de hade blivit tilltalade på samma sätt, oavsett om det var av en farmor eller en hund. Hövligt, något formellt, aningen förläget. Sedan hade drömbilden övergått i en kub med svart ljus mot en svart bakgrund innan den slutligen försvann i fullständig frånvaro. Världen vaknade upp till en bedövd insikt om vad som hade hänt.

Sedan dess har ingen drömt.

Inte ett flimmer. Tomrum i global skala. En kollektiv lobotomering.

Hemma igen lägger sig Myra i sängen medan jag gurglar mig med munvatten och borstar tänderna och försöker nyktra till en aning. Jag vet att när jag dunsar ner i sängen så kommer världen att börja snurra och jag bli illamående, så i stället går jag in i min dotters rum och tittar på henne där hon sover.

Jag sätter mig på Mandys sängkant och bara tittar på henne. När jag ser henne sova blir hennes rum ett fridfullt kapell eller ett stilla tempel. Vindspelet pinglar mjukt vid fönstret, som står lite öppet för att släppa in nattluften. Jag känner hur hennes sovande ande är frisläppt, strövande, rastlös, på jakt efter någonting, ett landet Ingenstans, ett Narnia. Hon flyger men hittar ingenstans att landa. Jag älskar henne så mycket att jag skulle kunna gråta. Hon är sex år gammal och hon har aldrig drömt.

Jag har en bekännelse att göra: i mörkret om nätterna viskar jag i den utsökta snäcka som är mitt sovande barns öra. Vad som helst. Fabler jag kommer ihåg. Gamla sagor. Konstiga historier. Religiösa liknelser. Fragment. Allt som kommer för mig. Gud vet varför, men härom dagen hörde jag mig själv säga att *Allah är stor, att det inte finns någon Gud utom Allah och att Muhammed är hans profet*. Sedan sjöng en sång på franska för henne om att dansa på bron i Avignon.

Försöker skapa drömmar åt henne. Försöker tränga igenom skalet, göra hål i isen.

Det tog ett tag innan vi förstod att utomjordingarna inte hade *stulit* våra drömmar. Utomjordingarna *var* drömmarna. I början var det svårt att förstå, för i generationer hade vi vuxit upp med idén att utomjordingar i grund och botten är humanoider med latexhuvuden eller äggskalsblå hud, eller att de är okroppsliga människohjärnor inneslutna i en rosa gas.

De utomjordingar som vistades i mänskligens medvetanden i en halv miljon år var ett godartat virus. De behövde symbios, ett värddjur för att uppnå medvetenhet, och det är vad vi gav dem. Vad fick vi i gengäld av dem? Berättelser, musik,

religion. Redskap, vetenskapliga idéer. Skämt, sammanhang. Den synaptiska gnistan.

Sedan de lämnade oss har vi börjat kalla dem prometheaner.

Efter det har våra berättelser sinat. Vår musik har stelnat. Vetenskapen har avstannat. Ingen har haft en originell tanke på sju år. Vi sitter fast som fossiler i tidens lera. Vi är överlämnade åt limbo, och okreativitetens kalla vind tjuer som en demon i våra öron. Vår ras, hela mänskligheten, har blivit imperfektum, det passerade. Våra psykiska tänder har dragits ut.

Och om nätterna viskar jag i mitt barns mjuka öra, försöker och misslyckas med att väcka drömmens härlighet till liv.

Myra vaknar på morgonen, och med en ansträngning sätter hon sig upp i sängen. Jag öppnar blinkande ögonen, och hon skakar på huvudet, nej, igen. Hon häver sig upp på fötter och går naken ut till badrummet, magnifik och komisk, och morgonljuset faller över den stora magens uttänjda hud. Hon muttrar något om svullna fötter, och jag undrar om vårt barn ska komma på sjuårsdagen av utomjordingarnas avfärd.

Vi lever post-drömmen nu, förstås. Nästan ett nytt sätt att datera människans historia, ante- och post-drömmen. I alla fall för akademiker. Det stora skämtet (jag använder ordet i vid bemärkelse) är att det inom hela fältet av intellektuell strävan bara är somliga akademiker – kritikteoretiker, samhällskommentatorer och kulturanalytiker – som går vidare som om inget hade hänt och flitigt producerar utgrundliga artiklar om post-drömmens samhälle.

Det är förstås inte alla som går med på att vi har förlorat den. Kreativiteten, menar jag. Originaliteten. Uppfinningsrikedomen. Oförmågan till genombrott. De dreglande valparna på universitetet, till exempel, som publicerar sina svindlande obegripliga avhandlingar och egennyttiga traktat. Men de är nästan ensamma. Härav spektaklet med sexåriga underbarn som lurar enorma åskådarskaror som förtvivlat hungrar efter att bli undsatta av det nya.

Myra tänker på något. Hon kommer tillbaka från badrummet, och med två djupa, lodräta rynkor mellan ögonbrynen stryker hon sig över magen. "Få höra", säger jag.

Hon sätter sig på sängen igen, men med ryggen åt mig. ”Tänk om”, börjar hon, ”tänk om det inte fanns otaliga utomjordingar?”

Jag tror att jag vet vad som kommer. Det har redan slagit mig.

”Jag menar”, fortsätter hon, ”det vore väl konstigt om det fanns precis lika många utomjordingar som det fanns människor och de bara råkade para ihop sig, en åt var, så att säga. Hänger du med?”

”Ja. Fortsätt.”

”Så tänk om det egentligen bara var en utomjording. Som bodde i oss allihop. Och denna enda utomjording beslöt att lämna oss. Det vore väl mer begripligt?”

”Det är en tanke”, säger jag och försöker låta lättsam.

”Och den där enda utomjordingen som har lämnat oss. Skulle inte det kunna vara det som vi alltid har kallat Gud?”

Det här är för krångligt. Jag vill inte tänka på det, så jag ger bara Myra en kyss och går ned för att koka lite kaffe.

Är det här slutet? Har vi kommit till något slags ömkligt slut på människans historia, fruktansvärd i sin banalitet? Inte mardrömsslutet. Inte de fyra ryttarna. Inte förintelsen eller atomvintern eller den globala uppvärmningen eller asteroidstormen. Bara den här utmattningen. Bara denna frånvaro. Som en klockfjäder som stannar.

Jag tror att det här kan vara värre än det apokalyptiska slutet. Frånvaron av poesi, av musik, av berättelser; denna dämpade fanfar; detta slut på den eviga filmen. Inte genom eld eller is, utan genom likgiltighet. En likgiltighet som utlämnar oss åt evighetens godtycke.

Mandy är uppe och vaken. Vårsolens varma sken strömmar in genom fönstren. Hon har lämnat dörren öppen och springer mot gungan jag satte upp åt henne i den stora gamla syrenen. Jag låter kaffet stå och puttra och följer efter henne. Syrenblommorna är hejdlösa, berusande.

Mandy ser mig. Hon fnissar. ”Gunga mig, pappa! Gör det!”

Och jag gungar henne fram och tillbaka, och hon rör sig från skugga till ljus för varje gång. Hon vill gunga farligt högt. ”Fortare, pappa! Fortare!”

Sedan ser jag hur hennes ansiktsuttryck förändras, och jag går bakåt och låter gungan sakta in. ”Vad är det?”

Hon spottar ut något i handen, och lättad ser jag att det bara är en mjölkttand, lite blodig vid roten. Det är hennes sista. Hon ger mig mjölkttanden som om hon anförtror mig en ädelsten eller en talisman. Jag vet inte riktigt vad jag ska göra med den.

”Gunga mig igen! Högre! Högre!”

Första kontakten var något vi spekulerade om i hundra år. Självklart skulle *de* vara kolbaserade, till och med rätt så människoliknande; självklart skulle *de* på något sätt artikulera; självklart skulle *de* bebo samma plan i tid och rum. Inte ett som korsade vårt på det här viset. Inte som en rökslinga som förs in i hjärnan. Hur skulle vi ha kunnat ana att *första kontakten* kanske togs redan för en halv miljon år sedan?

Mandy gungar från skugga till fläckigt morgonsolsken, fnissar och ropar åt mig att gunga henne högre och högre, och jag håller i Mandys mjölkttand, en dagdroppe i min hand, och jag tänker: *Är det en utomjording? Eller är det en åt oss var?* Och jag undrar vad jag ska säga till Mandy den dagen hon frågar mig.

Myra kommer ut till oss i sin sidenkimono och petar sömnigt in en hårslinga bakom örat. Mandy hoppar ned från gungan för att låta mamma sitta, en uppriktig gest men en som hon härmar från vuxnas gester de senaste månaderna. Men hon vill gunga Myra.

”Försiktigt”, säger Myra. ”Bara lite. Jag vill inte gunga så högt.”

Jag går in igen och tar ut kaffet på en bricka. Mandy gungar försiktigt Myra fram och tillbaka och pladdrar lyckligt, och jag ser att Myra rynkar pannan. Hon mimar något åt mig och pekar på sitt öra, för att visa att jag borde lyssna.

”... Och hon sade förlåt. Det var länge. I vanliga fall skulle de inte ha varit borta så länge och de ville inte vara borta längre tid än de hade stannat, men de rådde inte för det och förresten är för länge sedan samma sak som den närmaste framtiden för dem och

i morgon är hälften så lång som bara en del av i går och –”

Jag tystar Mandy och jag stannar gungan. ”Vem? Vem sade det här?”

”Nelly”, säger Mandy, fortfarande koncentrerad på att gunga Myra av och an, och syrenernas överväldigande lukt gör mig yr och jag säger: ”Vem är Nelly?”

”Var inte dum, pappa, du vet vem Nelly är. Hon var din hund när du var liten. Har du kvar min tand?”

”Ja, ja, jag har kvar den här.” Jag håller i kaffebrickan och jag vet inte vad jag ska göra med den. ”När berättade Nelly det här för dig?”

”I natt när jag sov kom Nelly och bad om förlåt för att hon hade varit borta så länge men hon var här igen och alla hennes vänner skulle komma tillbaka ...”

”Jonathan!” säger Myra, men jag är för intresserad av det Mandy säger för att titta upp.

Jag lyfter upp Mandy i famnen och springer in igen, och där slår jag på teven. Mandy pratar fortfarande. ”Och så pratade jag lite med Selina i mammas mage för jag vet att det är en flicka fast ni inte vet det och ...”

”Jonathan!” ropar Myra från trädgården, men det är redan på teve. Rapporter strömmar in från Auckland och Fiji, från Vladivostok och Brisbane, från Osaka och Jakarta! Och från Islamabad och Nairobi, från Israel och Kairo, Östeuropa, överallt där folk somnar och vaknar innan vi gör det, och närmare oss också, folk som vaknar ur drömmar, rusar ut på gatorna och gråter och är som galna bara för att försöka redogöra för vad som har hänt dem under natten, inte alla, förvisso, men miljoner, ja, miljoner människor, kanske halva världens befolkning som drömmer drömmar och öser ur sig sina upplevelser när rapporteringen sveper över jorden som skuggan av en förmörkelse, eller en flodvåg av oförläpelig glädje, eller en enda, outhärdligt vacker ton som ljuder över hela planeten och jag vet inte om alltihop var en var-

ning, eller ett straff eller en förvirring men vad det än var ska vi få drömma igen, drömma och skapa, och jag vet att den här gången måste vi vara försiktigare men mitt hjärta sprängs när jag får den underförstådda insikten att vi ska få tillbaka våra vingar.

”Jonathan!”

Jag rusar ut i trädgården igen och Myra ser på mig med konstig uppsyn, till hälften förtvivlan och till hälften vädjan, och kimonon har gått upp och solskenet blixtrar i en kvicksilverrännil på hennes ben och det har satt igång och jag vill ställa ifrån mig kaffet och lyssna mer på Mandy och titta på de sensationella nyheterna på teve och köra min fru till sjukhus och jag vill lämna tillbaka tanden och jag stirrar, stirrar på den inledande rännilen, ljuset av den silvreglittrande förkunnelsen, oförmögen att göra något, förlamad av störtfloden av ord från min dotter medan jag är berusad av syren och det nära förestående.

”Jonathan”, säger Myra bestämt och häver sig upp ur gungan, ”ställ ned kaffet nu.”

Så jag ställer ned kaffebrickan och jag går och hämtar väskorna som vi redan har packat och när det är gjort sätter sig Myra och Mandy i bilen.

”Selina blir min syster, visst?” säger Mandy.

”Ja. Ta på dig säkerhetsbältet.”

”Selina kommer att drömma en massa, visst?”

”Ja”, säger jag och kör igång bilen.

Mandy tänker efter en stund. ”Kommer Selina nu?”

”Ja”, säger Myra. ”Du är alldeles säker på att det är en flicka, va?”

”Ja”, svarar Mandy, ”för nu i natt sade de att en ny halv miljon år börjar. Har du kvar min tand?”

Jag säger ja, jag har kvar hennes tand. Den ligger fortfarande inklämd i min handflata som ett tecken på något mirakulöst förbund när jag kör till sjukhuset, därför att babyn är på väg.

© 2000 by Graham Joyce, first published by SCIFI.COM

Oversatt av Mats Linder och Ylva Spångberg